

המשך הסידרה על ..סירת המזוהמים מאת יגאל לביב

כד התצומים בסידרה זו
צוקמו עדידי

נפתלי שפירא

כמו נהר אדיר, הנחם עלידי סכר ומחפש לו פרצות לעבור, כך פרצו הכמיהות לשלום של חיילי צה"ל ומצריים בכל מקום בו נפגשו ללא חייץ. לכל אורך הגבול, בין איסמעיליה ובין המצבה הענקית המצרית לחייל האלמוני, התמקמו חיילים משני הצדדים, כאשר רק מטרים ספורים ביניהם. לפעמים הגבול הוא תעלת-מים קטנה, לפעמים גדר-תייל. לפעם מים עובר הגבול בלב פרדס או שדה-תירס. ישראלים ומצרים תפסו עמדות, הניחו כלי-נשק זה מול זה, ונעצו עיניים האחד בשני.

במוצב אחר היו הצדדים יוריים זה על זה, כאשר כל צד סבר כי השני מנסה לקדם את עמדותיו. כעבור שעות של חילופי-אש התרומם המפקד הישראלי, נעמד מול האש והחל לצעוק בערבית לעבר המצריים. הללו, ששמעו את הצעקות ממרחק של כמה עשרות מטרים, חדלו לירות. צעק המפקד: "חיילים, למה אנו צריכים להרוג זה את זה? בואו נדבר!" היססו המצרים והאש, אחר קמו שניים וניגשו לאמצע הדרך, אמר להם המפקד הישראלי: "אם תפרוץ מלחמה, נעשה כל אחד הכול כדי לנצח. אבל עכשיו יושבים

והיפגש כל יום בצהריים לשיחות ליד התעלה. כעבור יום העבירו חבל מעל התעלה, והחלו מחליפים סיגירות, אוכל, ועוד דברים. הגיעו הדברים לידי כך שכאשר פלט חייל מצרי כדור בטעות, באו חבריו לתעלה כריצה, לצעוק כי זוהי פלי-טת-כדור.

במוצב זה משוחחים שני הצדדים ערבית ואנגלית. הקצינים המצרים, רובם סטור

מגורים, והזמינו זה את זה לבקר כשיהיה שלום.

לעומת היחסים ההדוקים מאוד במקומות בהם קרובים הישראלים והמצרים זה לזה, המצב שונה לגמרי במקומות בהם נמצאים מול הישראלים חיילים לא מצריים.

החלטתי לרדת מן השביל המוביל אל המוצב, ולנסוע על מידרונות ההר.

המגיד קרא למצרים

דנטים, והופעתם מזכירה את בני הקיבוצים שלנו.

הקצינים המצרים גאים, בטוחים בעצמם, בשיחות בינם לבין הישראלים אין חילוקי-דעות רבים.

יום אחד טענו המצרים כי הערבים לא יוכלו לוותר על מיסגד אלי-אקצה. הישראליים הסכימו כי יקבלו אותו תחת חסותם, וישראלי אחד הוסיף בצחוק: "בתנאי שתקחו גם את הכנסת!"

במוצב אחר העבירו הישראלים מכתב של שבו מצרי לחברה, במוצב ממול. המכתב הגיע באמצעות חיילי ישראל, לי, שעבר במחנה-השבויים לפי בקשת ה"מצרי ממול. היחסים כאן היו כה טובים, שכאשר חזר המפקד המצרי מחופשה, הביא מתנות לבניו של המפקד הישראלי: מכור ניות צעצוע. השניים גם החליפו כתובות

בקילומטר ה-101 לשיחות-שלום, אז למה לנו להיות המתים האחרונים? בואו נע-שה הסכם שלא יוריים זה על זה." המצרים החליפו דברים ביניהם, אחר תקעו כף.

מאותו יום שוררים במוצב ההוא שקט ושלוות, כאשר שני הצדדים נפגשים ב"משך היום לשיחות, והכול תקין.

קילומטר משם, בגיורת אסמעיליה, מצוי מוצב בודד שבינו לבין המצרים תעלת-מים. תחילה החליפו הצדדים יריות, עד שנמאס הדבר על המפקד הישראלי. ניגש לתעלה, קרא לצד השני לבוא. באו המצרים, והחלו שיחות. שני הצדדים הסכימו ביניהם לא לירות זה על זה,

המצב הנוכחי הוא קשה לחיילים. כל יום אנו מצפים לתוצאות המשא ומתן בקי"מ ה-101. אם הצדדים מחייכים ושותים וודקה, אפשר להיות רגועים. מדי יום אנו עוקבים אחרי סיום המשא-ומתן ומצפים בהרדה: "כיניסו לאוהל וודקה, או לא? כדי להעסיק את החיילים בפלוגת-הסיוור שלנו, החל רוני המ"פ להעביר תכנית-אימונים, כמו בימי שלום. אמנם הכרחי לעשות זאת,

והמצב הוא למע"ה הגרוע מכל שה מלחמה, הוא אי-ידיעה כמה זמן יהיה עלינו לה"ית כאן במילואים. כולנו מתפללים כדי שישתחררו כוחות

הבייתה. בפלוגה נרגעו הרוחות. רוני התי-לים לגמרי מפציעתו, וחזר להיות מה שהוא. ממיפא תקיף, אך יודע-דבר. ביני-תיים נודע כיצד נפצע: טייס שלנו נפל בשטח ההפקר והממספא יצא עם הגיפ שלו לחלק את הטייס. מן הצד השני באו ה"מצרים בכוח גדול, ופתחו באש על רוני. הוא לא ויתר, עד שראה כי המצרים מגי-עים לטייס לפניו. כשחזר, גילה כי נפצע בידו. גם המפקד דבוש, שזועזע מפטירתו של בנצ'י, נרגע. לפני כן היה דבוש שלושה ימים על ראש גבעה בתצפית, נתון כל העת להפגזה קשה של המצרים. כאשר התקרבו אליו הפגזים, נשכב בעמדה, וכא-שר הפסיקו להפגזה, חזר לצפות ולדווח על התקדמות המצרים.

אנו מנצלים את היחסים הרגועים לשיפוץ כללי. משנפסקות היריות, מתחילים המיסי-דרים. אמנם, אין אלה מיסדרים כמו בימי שלום, ובכלל בפלוגת-סיוור הכולל יותר חופשי. אבל בכל זאת המפקדים עוברים ובודקים את נקיון הנשק והגיפים. לפני כמה ימים יצאתי עם הגיפ שלי ועוד גיפ-גור לסיוור-בוקר על מוצב השולט יל החניון.

מזה כמה ימים אנו עסוקים בניסיון להקרין סרטים כחולים. אחד החיילים, אברהם, הביא עשרה סרטים כאלה. משך יומיים חיפשנו בכל החטיבה מכונת חקר-נה מתאימה בת 8 מ"מ. בסוף נמצאה אחת ובערב הבאנו אותה אלינו.

באוהל הסיוור מתכנסת כל החבורה, כי השמועה על הסרטים הפורנוגרפיים הללו עושה כנפיים. אנו מקריאים בקול את תוכן הסרטים כדי להחליט מה להקרין, בוחרים בסרט נועז במיוחד.

הציור על העטיפה מעורר ריח אצל כולם. המכונה מתחילה להקרין, רואים בחורה נכנסת לחדר בו שוכב גבר ערום, היא מרימה את ידה וחולצתה ו...האור במכונה נפסק.

אנו פורצים בועקות-אימה, ועוד מעט וכמה חיילים יפתחו באש על המקרין. מתברר כי המנורה נשרפה. מה לעשות? הולכים ומביאים מכונת קולנוע בת 16 מ"מ, למרות צעקות המקרין כי אי-אפשר להקרין סרט 8 מ"מ על מכונה של 16. אולם התאוה ללימודי ההסברה גוברת על כל שיקול, והתושיה הישראלית עושה פלאות.

מסובבים את הפילים ביד מול המנורה של המכונה. על המסך מוקרנות בבת אחת שלוש תמונות זו על זו. מנסים להפריד, לא הולך.

בלית ברירה ממשיכים לראות את ה"סרט, כאשר באותו זמן מקרינים שתיים שלוש תמונות זו על זו. בעצם, לפי התוכן, זה לא משנה הרבה, ובמקום מין בשניים יש לנו מין קבוצתי.

קצין החינוך מופיע באמצע, מתרשם מההקשבה ומחליט להזמין סרטי הסברה נוספים. החייל הראשון היוצא לחופשה מקבל התראה: אם לא יביא מנורה מתי אימה למכונה של 8 מ"מ, לא ייצא יותר לחופשה. הוא חזר עם שלוש מנורות.

פליטים ערבים באיסמעיליה עוברים למקום בו אין יורים. מרבית מוצבי צה"ל במקום הם בשטח כפרים ובוסתנים מעובדים. כיבוש המקום גרם להרחקת אלפי פלחים מצריים ממקומותיהם.

פליטי מלחמה